

РЕШЕНИЕ

№ 4311

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело №
20241110103511 по описа за 2024 година

**Предявени са осъдителни искове с правно основание вр. чл.79, ал.1
ЗЗД, вр. чл.150 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД.**

Ищецът „***“ ЕАД твърди, че е доставил на ответницата Л. П. К.
топлинна енергия по силата на общи условия, приети на основание Закона за
енергетиката до имот находящ се в ***. Твърди, че ответницата ползвала
енергията, като за процесния период не заплатила дължимата цена. Моли
съда да осъди ответницата да му заплати сумите, както следва: 1661,75 лева,
от които 1373,31 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената
топлинна енергия /ТЕ/ за периода м.05.2020г. до м.04.2022г., ведно със
законната лихва от 24.11.2023г. до изплащане на вземането, 252,84 лева -
мораторна лихва за забава от 15.09.2021 г. до 14.11.2023г., както и суми за
дялово разпределение: 28,89 лева - главница за периода от м.10.2020г. до
м.04.2022г., ведно със законната лихва от 24.11.2023г. до окончателното
изплащане на вземането и 6,71 лева - лихва за периода от 16.12.2020г. до
14.11.2023г. Претендира разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от
ответника ***, в който заявява, че признава задължението, така както е
посочено в исковата молба, като посочва, че поради финансови затруднения
няма възможност да го погаси изцяло. В тази връзка моли съдът с решението
си да разсрочи изпълнението на задължението.

Третото лице помагач на страната на ищеца не взема становище по
същество на спора.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните,
приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По исковете по чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр.чл.149 ЗЕ:

За основателността на иска за заплащане цената на топлинната енергия ищецът следва пълно и главно да докаже, че през процесния период между страните е съществувало валидно правоотношение за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответниците топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза на спорната сума.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си, т.е. лице, което ползва на вещно или облигационно право на ползване.

По делото не е спорно, а и от приетия по делото нотариален акт за дарение на недвижим имот № 035, том III, дело № 7661от 2005г., се установява, че ответницата е придобила собствеността върху топлоснабдения имот, а именно апартамент, находящ се в ***.

Предвид цитираната норма на чл. 153 ЗЕ, ответницата като съсобственик на топлоснабдения имот са обвързани по силата на закона от облигация с ищцовото дружество по отношение на доставяната до имота им топлинна енергия, без да е необходимо нарочно изявление от нейна страна, че желае да закупува доставяната в имота от ищеца топлинна енергия, поради което и същата дължи заплащане на цената на доставяната до имота им топлинна енергия. Договорът касае обект с абонатен № 214297, находящ се в *** за процесния период.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответницата и без приемането им. Съгласно чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява ответницата да са се възползвали от правото си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Съгласно чл.143 ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация при въведена система за дялово разпределение чрез индивидуални разпределители, се определя от лицето, извършващо дялово разпределение на топлинната енергия в сградата съгласно методика по наредбата.

По отношение на процесните вземания приложение намират ОУ от 2016г., като съгласно чл.33, ал.1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане

на периода, за който се отнасят. С оглед признанието на обстоятелствата касаещо досавянето на топлинната енергия до процесното жилище, както и нейния размер, съдът намира, че при съобразяване с изравнителните сметки искът е основателен за сумата от 1373,31 лв.,

Настоящият съдебен състав намира, че следва да бъде уважен и искът за заплащане на цената на услугата дялово разпределение, тъй като по делото са ангажирани писмени доказателства, че услугата е извършвана в процесния период (л.18). По делото се установява, че за исковия период от 10.2020г. до 04.2022г., начислената цена за предоставената услуга дялово разпределение на топлинна енергия е в размер на 28,89 лв., поради което и искът се явява изцяло основателен.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за заплащане на обезщетение за забава предполага установяване на наличието на главен дълг; изпадане на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

За процесния период са приложими ОУ на „***“ ЕАД от 2016 г., публикувани през м.07.2016 г. и влезли в сила през м.08.2016 г. /арг. от чл.150 ал.2 ЗЕ/.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В ал. 4 обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Съгласно чл. 32, 6 ал. 2 от общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава, ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на „***“ ЕАД тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие, като предостави информация относно дължимата сума, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. Съобразно това и предвид датите, на които са изготвени общите фактури за отчетните периоди 2020/2021 г. и 2021/2022 г., мораторната лихва се полага за периода от 15.09.2021 г. до 14.11.2023г., която служебно изчислена възлиза в размер на 252,84 лв., до която сума искът за мораторна лихва се явява основателен и следва да бъде уважен.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия,

поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от ответниците покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща настоящото производство.

Предвид това тази акцесорна претенция за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение следва да се отхвърли изцяло.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът, съобразно уважената част от исковете. Ответникът следва да заплати на ищеца сторените от него разноски, съобразно уважената част от исковете, на ответника и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по чл. 78, ал. 8 ГПК в размер на 100лв., както и 33.24 лв. за държавна такса в исковото производство. На ответника следва да се възложат разноски в размер 83,23лв. разноски в заповедното производство.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответникът има право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковете, но доколкото същият до приключване на устните състезания не е представил доказателства да е сторил такива, не му се следват.

Относно искане по чл. 241 ГПК, обективизирано в отговора на исковата молба, съдът намира следното:

В нормата на чл. 241, ал. 1 ГПК е предвидено, че при постановяване на решението съдът може да отсрочи или да разсрочи неговото изпълнение с оглед имотното състояние на страната или на други обстоятелства. Поначало съдът може да отсрочи или разсрочи изпълнението само на съдебни решения, които подлежат на изпълнение, т. е. на осъдителните съдебни решения (ТР № 129 от 01.11.1966 г. по гр. д. № 98/1966 г., ОСГК на ВС).

Макар и да липсват доказателства, че ответницата се явява материално затруднена съдът дава вяра да същото твърдение, поради което следва да бъде постановено разсрочено плащане на процесните суми, като съдът съобрази и размера на несеквестируемия доход съгласно чл. 446 ГПК. При дълг от общо 1871,51 лева /присъдени главници, мораторна лихва и разноски/, задължението следва да бъде разсрочено считано от влизане в сила на настоящото решение, на общо 12 месечни вноски, равни вноски от по 155,96 лева всяка една вноска.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Л. П. К., ЕГН: *****, да заплати на „***“ ЕАД, ЕИК ***, на основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ, сумата от **1373,31 лева**- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода м.05.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва от 24.11.2023г. до изплащане на вземането, **252,84 лева** - мораторна лихва за забава от 15.09.2021 г, до 14.11.2023г., както и суми за дялово разпределение:

28,89 лева - главница за периода от м.10.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва от 24.11.2023г. до окончателното изплащане на вземането, като

ОТХВЪРЛЯ иска по чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ за сумата от 6,71 лева, представляваща лихва за забава, начислена върху вземането за дялово разпределение за периода от 16.12.2020г. до 14.11.2023г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Л. П. К., ЕГН: *****, да заплати на „***“ ЕАД, ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: гр. ***, сумата от 133,24 лв. - разноси за исковото производство и сумата от **83,23** лв. разноси в заповедното производство.

РАЗСРОЧВА на основание чл. 241, ал. 1 ГПК изпълнението на задълженията на Л. П. К., ЕГН: *****, произтичащи от настоящото решение и заповедта за изпълнение за срок от 12 месеца считано от датата на влизане на решението в сила, на равни месечни вноски от по 155,96 лева всяка една вноска.

Решението е постановено при участието на третото лице-помагач на страната на ищеца - „***“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването, а в частта относно разсрочване изпълнението на дължимите суми с характер на определение подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването (арг. чл. 244 ГПК относно вида на акта и срока за неговото обжалване)

Съдия при Софийски районен съд: _____